

Vyvěšeno dne: 11. 6. 2026
Svěšeno dne: 25. 6. 2026

Jakub Otevřel, DiS.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **YUSUFELI s.r.o.**, se sídlem Jana Šoupala 1597/3, Ostrava, zast. Mgr. Denisou Mokřížovou, advokátkou se sídlem Bozděchova 1840/7, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2025, č. j. 096710/2025/KUSK, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) MUDr. Jan Jurča**, bytem Šimůnkova 1601/2, Praha 8, **II) Mgr. Veronika Jurčová**, bytem Slunečná 476, Babice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2026, č. j. 41 A 71/2025-46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Říčany (správní orgán prvního stupně) povolil svým rozhodnutím osobám zúčastněným na řízení (dále „OZNR“) výjimku z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, účinné do 31. 12. 2023, zároveň jim vydal povolení k nakládání s podzemními vodami a schválil stavební záměr vrtané studny. Odvolání podané žalobkyní žalovaný zamítl. Proti tomuto rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“) brojila žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zamítl. Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení tohoto rozsudku.

[2] Předmětem sporu jsou přezkoumatelnost soudního i správního rozhodnutí, dostatečnost zjištění skutkového stavu, možnosti umístění studny na pozemku a souhlas dotčeného orgánu.

[3] Krajský soud ve svém odůvodnění shrnul, že jádrem sporu je udělení výjimky z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Dle tohoto ustanovení je v málo prostupném prostředí nejmenší vzdálenost studny od veřejné pozemní komunikace 12 m. Studna OZNR má být umístěna jen 4,3 m od komunikace ve vlastnictví stěžovatelky.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. To spolu s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, s nímž tvoří jeden celek,

obsahovalo dostatečné skutkové i právní závěry. Odvolací námitky byly vypořádány stručně nicméně přezkoumatelně. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s otázkou veřejného zájmu a s námitkou chybějícího stanoviska dotčeného orgánu.

[5] Pokud jde o výjimku z odstupové vzdálenosti studny, soud uzavřel, že byly splněny zákonné podmínky pro její udělení. Správní orgány vycházely z odborného hydrogeologického posouzení z 4. 4. 2023 a přesvědčivě odůvodnily, že umístění studny neohrozí kvalitu vody ani jiné chráněné zájmy. Stěžovatelka nepředložila žádné konkrétní věcné argumenty, které by tyto závěry zpochybňovaly. Její tvrzení o možném omezení při údržbě komunikace či o riziku jejího poškození byla obecná a nepodložená. Nebylo ani prokázáno, že by rozhodnutí ukládalo stěžovatelce nějaké povinnosti.

II. Kasační stížnost

[6] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka předně namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelné je i rozhodnutí žalovaného. Správní orgány i krajský soud vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, protože se opřely jen o strohé hydrogeologické posouzení RNDr. Rízka z 4. 4. 2023. Nejde o dostatečný podklad pro rozhodnutí, a navíc je jeho závěr věcně nesprávný. K tomu stěžovatelka odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z 22. 10. 2025, č. j. 141 A 25/2023-85.

[8] Správní orgány dostatečně nezkoumaly a neprověřovaly důvod pro povolení výjimky. Nebyly prokázány závažné důvody, které by dokládaly nezbytnost požadované výjimky. Studnu lze navíc umístit i na jiném místě, jak plyne z rozhodnutí vodoprávního úřadu z 24. 3. 2021 a dokumentace z 2. 9. 2020, které se týkají průzkumného vrtu. Ani tuto námitku krajský soud řádně nevypořádal. Ve věci nebyl dán konkrétní souhlas vodoprávního úřadu. Tím byl porušen § 169 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, účinného do 31. 12. 2023, podle něž může být rozhodnutí o povolení výjimky vydáno jen v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu.

[9] Stěžovatelka navrhla zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti také nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, potažmo nepřezkoumatelností správního rozhodnutí. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních i správních rozhodnutí se NSS již mnohokrát vyjádřil (např. rozsudky z 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, z 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, a z 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, č. 359/2004 Sb. NSS). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud či správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí. Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno

pokračování

ve výroku jeho rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek NSS z 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18). Ani absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení nepředstavuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost, pokud soud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (rozsudky NSS z 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, bod 37, či z 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161, bod 12).

[14] Krajský soud v projednávané věci požadavky přezkoumatelnosti soudního rozhodnutí naplnil. Z jeho odůvodnění je zjevné, z jakých skutkových okolností vycházel, jak je hodnotil a jak vyložil a aplikoval dotčená zákonná ustanovení. Argumentací týkající se průzkumného vrtu a dokumentace z 2. 9. 2020 se krajský soud zabýval v bodě 44 rozsudku. Zejména v tomto bodě se zabýval i naplněním účelu, respektive důvodu pro udělení výjimky. Není ani pravda, jak tvrdí stěžovatelka, že by přezkoumal nepřezkoumatelné správní rozhodnutí (viz níže). Přezkoumatelná, ačkoliv stručná, je i odpověď na námitku chybějícího souhlasu dotčeného orgánu.

[15] Stěžovatelka dále namítla nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Tvrdí, že se správní orgány nemohly spokojit s nepodloženým a věcně nesprávným hydrogeologickým posouzením z 4. 4. 2023. Nedostatečně také posoudily důvody pro udělení výjimky.

[16] Rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Z jejich odůvodnění je patrné, z jakých skutkových okolností správní orgány vycházely, jak je hodnotily a jak vyložily a aplikovaly příslušná zákonná ustanovení. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nemůže způsobit námitka, že hydrogeologické posouzení z 4. 4. 2023 je nesprávné. Žalovaný posouzení dostatečnosti důvodu pro udělení výjimky provedl (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Ačkoliv důvod nebyl uveden v žádosti, je dle žalovaného zřejmý, protože na pozemku OZNR je jediné místo, kde lze studnu umístit, jak již také ostatně uvedl správní orgán prvního stupně.

[17] Žalovaný i správní orgán prvního stupně měly pro rozhodnutí dostatek podkladů a skutkový stav zjistily dostatečně.

[18] Sporným podkladem je hydrogeologické posouzení z 4. 4. 2023. Označuje-li jej stěžovatelka za nepodložené a nesprávné, zůstává ve zcela obecné rovině. Netvrdí žádný konkrétní důvod, proč by mělo takovým být. NSS k tomu proto ve stejné obecné rovině uvádí, že posouzení bylo aktuální, není vnitřně rozporné, obsahuje obecný a hydrogeologický popis konkrétního území, odkazuje na průzkumný vrt a uvádí, že na pozemcích není jiné vhodné místo pro umístění studny, a že nemůže dojít k žádné interakci mezi kolektorem podzemní vody a ději na povrchu komunikace (viz písemnost na č. 15 spisu správního orgánu prvního stupně). Jako takové je způsobitelným podkladem pro rozhodnutí. Zhotoviteli posouzení bylo navíc známo konkrétní technické provedení studny, protože na ni zpracovával i projektovou dokumentaci (viz písemnost č. 14 spisu správního orgánu prvního stupně). Za této situace nemůže být zcela obecná námitka stěžovatelky úspěšná.

[19] Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 141 A 25/2023-85 není pro NSS závazný, a navíc argumentaci stěžovatelky nepodporuje. V tehdejší věci nebyl hydrogeologický posudek dostatečným podkladem pro povolení výjimky, neboť nebyl aktuální, vůbec neřešil odstupovou vzdálenost studny a pozemní komunikace a dostatečně se nezabýval ani možnostmi znečištění podzemní vody v důsledku užívání komunikace (viz bod 50 uvedeného rozsudku). V projednávané věci hydrogeologické posouzení takovými vadami netrpí.

[20] Důvodná není ani námitka, že studnu lze umístit na jiném místě na pozemku patřícím OZNR, a proto zde není důvod pro udělení výjimky. Jak již uvedl krajský soud, tento stěžovatelčin závěr z dokumentace k průzkumnému vrtu neplyne. Skutečnost, že je na nějakém místě předběžně

a pouze orientačně povolen průzkumný vrt, současně neznamená, že jde o vhodné místo pro umístění stavby (v projednávané věci studny).

[21] Stěžovatelka navíc zcela opomíjí fakt, že průzkumný vrt byl nakonec proveden na jiném místě, a to právě na místě umístěvané studny. Dále pomíjí, že po provedení průzkumného vrtu se ve správním řízení konstantně pracuje s tím, že na pozemku je jediné vhodné místo pro umístění studny. Tento závěr plyne mimo jiné z hydrogeologického posouzení z 4. 4. 2023. Ze stejného závěru vycházel i krajský soud. Proti tomu stěžovatelka nic konkrétního, krom odkazu na dokumentaci k původně plánovanému průzkumnému vrtu, nenamítá. NSS za ni věcnou argumentaci domýšlet nemůže.

[22] Námitka chybějícího souhlasu vodoprávního úřadu jakožto dotčeného orgánu také není důvodná. NSS skutečně judikoval, že existuje-li orgán, který hájí zájmy dotčené záměrem, je nezbytné, aby k požadované výjimce dal alespoň neformální souhlas (rozsudek z 30. 1. 2018, č. j. 9 As 290/2016-59, č. 3695/2018 Sb. NSS). V projednávané věci je však městský úřad, který vydal prvostupňové rozhodnutí, také vodoprávním úřadem a specializovaným stavebním úřadem (jak je ostatně uvedeno v hlavičce jeho rozhodnutí). Tento závěr stěžovatelka nijak nezpochybňuje, naopak stále trvá na alespoň neformálním souhlasu vodoprávního úřadu. Tím je ale právě ten stejný úřad, který vydal napadené rozhodnutí. Zjednodušeně se tedy dá říci, že tento úřad v sobě „kumuluje“ rozhodující i „dotčený“ orgán.

[23] Chráněný zájem byl příslušným orgánem posouzen. Zákonný požadavek, že rozhodnutí o povolení výjimky má být vydáno v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu, nebyl porušen. Ani zde není stěžovatelčin odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 141 A 25/2023-85 případný, protože se nezabýval situací, kde by ve věci povolení výjimky rozhodoval přímo vodoprávní úřad.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl soud bez jednání postupem dle § 109 odst. 2 věty první s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu ale žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránila své právo, které jí vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. OZNR v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly a soud jim žádnou povinnost neuložil, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2026

L. S.

JUDr. Barbara Pořízková v. r.
předsedkyně senátu